

TRO OCH GÄRNINGAR I EN SEKULARISERAD VÄRLD

Biskop Keith B McMullin

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

KUV:s brasafton för Unga vuxna • 5 november 2006 • Brigham Young-universitetet

Mina kära bröder och systrar, vilken tankeväckande syn ni är, som kommit från olika omständigheter i livet och olika delar av landet. Och att tänka sig att vi denna kväll har samlats från jordens ändar. Under tiden mellan i kväll och återutsändningen av detta möte samlas unga vuxna i hela kyrkan och deltar i en sådan händelse som denna. Det är verkligen underbart.

Något härligt hände på generalkonferensen förra månaden. För större delen av världen gick det obemärkt förbi, men för dem som känner och älskar sanningen var det lika oförglömligt som smällen från 10 000 åsknedslag.

Tänk tillbaka på sista sessionen. Från Tabernakelkören kom de välbekanta orden:

*Tack, Gud, att profeter du sänder,
som leda oss fram i ditt ljus,
för sanningens facklor du tänder
att upplysa livsstigens grus.*¹

Plötsligt reste sig män och kvinnor, pojkar och flickor, församlade i konferenscentret, upp i vördnad och tacksamhet för de välsignelser som omtalas i denna psalm. Vi stod i tacksam erkänsla för att Jesu Kristi evangelium har återställts, att Gud Fadern och hans älskade Son har talat från himlarna, att Joseph Smith var en profet och att president Gordon B Hinckley är Herrens profet på jorden idag.

Det var en andligt rörande upplevelse. Det var ett tillfälle då Guds rikets invånare, under påverkan av den Helige Anden, *stod upp för sin tro!*

Tidigare den dagen hade president Hinckley talat ömt och tacksamt om sin höga ålder och sitt hälsotillstånd. Som alltid ett exempel på trofasthet vigde han på nytt sitt liv åt Herrens tjänst. Han sade:

"Herren har låtit mig leva vidare, jag vet inte hur länge. Men hur länge det än blir, ska jag fortsätta ge mitt bästa i det uppdrag jag fått ...

Vi ska fortsätta så länge som Herren önskar ... När det blir dags för en efterträdare blir övergången smidig

och enligt hans vilja vilkens kyrka detta är. Alltså går vi framåt i tro — *och tro är det ämne jag vill tala om denna morgon.*"²

Hans budskap var lägligt och inspirerat. Det kom som en andlig påminnelse om vad livet egentligen handlar om, och hur vår himmelske Faders barn kan övervinna varje hinder. Det kom till en värld genomsyrad av sekularism, otro och synd.

Sekularism

Utbildning i profana ämnen gör mycket för att förbättra världen. Profan lärdom av högsta nivå frodas i en atmosfär av dygd, moraliskt ansvar, andlig sanning och tro.

I dag talas det vitt och brett om *sekulära samhällen*. Folk och nationer berömmar sig över att vara *sekulära*, över att vara inriktade på "det som hör världen till, eller [på] det som inte anses vara religiöst, andligt eller heligt".³

En stor del av dagens värld betraktar sekularism som väsentligt för ett balanserat, rättvist och ordnat styrelsesätt. Sålunda motarbetar man religiösa uttalanden i offentliga forum, medborgerliga rättigheter är beroende av domstolar och lagstiftande processer och män och kvinnor söker gärna lösningar och upprättelser genom juridiska processer. I extrema fall tar det sekulära samhället ingen notis om begreppet evigt liv, låter allting förklaras enligt naturliga orsaker och är följaktligen benägen till *gärningar utan tro*.

Det krävs vaksamhet och stora ansträngningar att vara trosvissa män och kvinnor i en sekulariserad värld. När människan överhoppas med världslighet är det hennes natur att "först uthärda, sedan beklaga och sedan omfamna"⁴ den. Sekularismen överhopar människor i dag med detta resultat.

Eftersom den inte tyglats av tro på Kristus som människosläktets Återlösare frambringar denna sekulära eller naturliga värld män och kvinnor som är "högmåddiga, besatta av sig själva, tävlingslystna, reaktionära, våldsamt oberoende, drivna av begär [och]

världsligt bifall ... I allmänhet är den naturliga människan en oåterlöst varelse, en varelse som vandrar ... i skenet från sitt eget ljus. [Se 2 Nephi 7:10–11.] En sådan människa är anpassad till omgivningen, hämtar sin näring från en fallen värld.”⁵ Koncist formulerat: ”Människor, som befinna sig i ett naturtillstånd ... äro utan Gud i världen.” (Alma 41:11)

Eftersom sekularism vanligtvis ignorerar det eviga perspektivet kan den med tiden leda till otro. Som Wolfhart Pannenberg, professor i teologi vid Münchens universitet, har uttryckt det:

”Ett offentligt klimat av sekularism underminerar de kristnas tillit till den sanning de tror på ...

I en sekulär miljö förminskas även en elementär kunskap om kristendom. Det är inte längre en fråga om att förkasta kristna lärdomar, ett stort antal människor har inte ens en dunkel kunskap om vad dessa lärdomar innebär ... Ju mer omfattande okunskapen om den kristna läran är, desto större fördomar mot de kristna ...

Svårigheten förvärras av den kulturella relativiseringen av själva begreppet sanning ... Enligt många åsikter ... är kristna lärdomar bara åsikter som kan eller inte kan bekräftas enligt individuella preferenser, eller beroende av om de talar till personligt upplevda behov ...

Den grundligt sekulariserade sociala ordningen ger upphov till känslor av meningslöshet.”⁶

Tro på Kristus ersätts av tro på människor. I offentliga tal och privata tankar lämnar man inte bara därhän frågor om var vi kom ifrån, vart vi kommer när livet är över, och vad som ytterst styr oss här och nu, utan de anses också irrelevanta. Denna slags otro börjar bli en hemsökelse av kolossala proportioner.

Vår himmelske Fader visste att detta skulle hända. Evangeliets återställelse tände på nytt tron på Jesus Kristus som Skapare, Frälsare och Återlösare. Det återgav en korrekt förståelse av livets mening. År 1831 fick vår himmelske Faders barn veta:

”Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare ...

[så] att tron må tilltaga på jorden.” (L&F 1:17, 21)

Innan denna jords grundvalar lades, innan universums himlakroppars banor utstakades, levde och rörde sig män och kvinnor. (Se Apg 17:28.) Den

sekulära tanken att livet inte är någonting annat än biologi förnekar den grundläggande sanningen, den undermedvetna kunskapen hos varje levande själ, att ”människan var även i begynnelsen hos Gud”. (L&F 93:29; kursivering tillagd) Detta faktum är oföränderligt och ovedersägligt.

Sedan kom det paradisiska Eden med våra första föräldrar Adam och Eva, så att människan genom jordiska erfarenheter och Kristi återlösning skulle bli en fullständig, fullt utvecklad och fullkomlig varelse. Patriarkernas tidsåldrar, vår Frälsares himmelska ankomst och hans oförlikneliga försoning i tidens mitt, och ”tider ... då allt ... blir återupprättat” (Apg 3:21), vilka inleddes år 1820, bildade utgångspunkten varigenom män och kvinnor, pojkar och flickor, än en gång kunde styra sitt liv och sin omgivning genom ”tro på Herren Jesus Kristus”. (Trosart 4)

Mina kära unga vänner, ni befinner er mitt i detta flöde av världshändelser. ”Det förflutna är prologen och det som har varit ska ännu ske.”⁷ Vad som kan hända, vad som måste hända, är att er tro med åtföljande gärningar hejdar otrons flodvåg. Detta är er uppgift i livet. Detta är er heliga plikt.

Trons riktmärken

Vår Mästare sade: ”Om ni har tro, bara som ett senapsskorn ... skall ingenting vara omöjligt för er.” (Se Matt 17:20.) President Hinckley påminde oss:

”När allt kommer omkring består kyrkans enda verkliga rikedom av tron hos medlemmarna.”⁸

”I det pågående arbetet för detta stora verk är större tro det som behövs allra mest. Utan den skulle verket stagnera. Med den kan ingen hejda dess framgång.”⁹

Sådan tro är mer än en inställning, mer än en övertygelse, mer än ett vittnesbörd om vad man vet eller känner. Verklig tro, den tro som vår älskade profet har talat om, frambringar rättfärdighet i detta liv och frälsning i det kommande livet. Den är baserad på den sanne och levande Guden och på Jesus Kristus som han har sänt. (Se Joh 17:3.) Den är grundad på sanningen, föregången av kunskap och fullkomliggjord av gärningar. Den får dödliga varelser att förstå och uppföra sig som vår himmelske Faders barn bör göra. Denna tro ”är den första styrande principen som [möjliggör för oss att ha] kraft, herravälde och myndighet över”¹⁰ hur vi tänker, hur vi agerar och vilka slags män och kvinnor vi är.

Aposteln Jakob gav oss formeln för en sådan tro:
"Vad hjälper det om någon påstår sig ha tro men saknar gärningar? ...

Ja, någon kan säga att jag ska visa dig att jag har tro utan gärningar, men jag säger, visa mig din tro utan gärningar och jag ska visa dig min tro genom mina gärningar ...

Tron är i sig själv död, när den är utan gärningar ...

Ser du hur gärningar hör samman med ... tro och att tron fullkomliggörs genom gärningar?" (Se JST James 2:14–15, 17, 21.)

Vi hör talas mycket om *riktmärken*. Ett riktmarke "är en prestationsnorm ... enligt vilken liknande ting mäts eller bedöms".¹¹

Det finns fyra riktmärken som kan hjälpa oss veta om vår tro på Kristus "fullkomliggörs" av våra gärningar. Dessa riktmärken är (1) de beslut vi fattar, (2) den hängivenhet vi visar, (3) den lydnad vi utövar, och (4) det tjänande vi utför. Låt mig förklara.

De beslut vi fattar

För det första, beslutets riktmarke. Sista dagars heliga "tror på att vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga ... Vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prisvärt och gott. (Trosart 13; kursivering tillagd)

Tänk er en ung äldste som vi kan kalla Bill. Han lärde sig detta i Primär. Han trodde på det då, han tror på det nu. Men under en tid har Bill plågats av pornografi. Han har upptäckt att dess lockelser är mäktiga och vanebringande. Efter varje möte med detta sjasliga stoff har Bill känt vämjelse, skam och känt sig värdelös inombords.

Bill var närvarande vid en generalkonferens för några veckor sedan. Under prästadömsmötet hörde han president Hinckley säga:

"Det finns inte en man eller pojke i denna stora församling som inte kan förbättra sig. Och det måste vi. Vi bär ju Guds prästadöme ...

Med detta prästadöme följer skyldigheten att vara värdig det. Vi får inte hänge oss åt orena tankar. Vi får inte konsumera pornografi. Vi får aldrig göra oss skyldiga till övergrepp av något slag. Vi måste höja oss över sådant. 'Stå upp, ni Herrens män!' och lämna dessa ting bakom er så blir Herren er vägledare och ert stöd."¹²

Bill bestämde sig: "Det är dags för mig att stå för min tro!"

Han begav sig till den hemliga platsen, tog bort de smutsiga bilderna, de vulgära filmerna och litteraturen, och förstörde dem. Han rensade ut den fräna, skråniga musiken och tarvliga lyriken från sitt bibliotek. Han raderade alla hänvisningar till pornografiska sajter från sin dator, installerade ett skyddsfilt och placerade sin dator på en mer öppen plats för att skydda sig mot att upprepa denna synd.

Bill bekände sina överträdelser för Gud. Han bad ihärdigt om kraft att omvända sig, att driva ut detta onda från sitt liv. Han sökte hjälp från sin biskop och från nära och kära. I sin förtvivlan kände Bill den stilla förvissningen: "Min son, du är på rätt väg." Hans tro bekräftas och stärks tack vare hans gärningar.

Mycket återstår att göra. Det kommer fasta, bön, skriftstudier och många tårar. En god biskop ger outhärlig hjälp. Trofastheten och bönerna från föräldrar och från nära och kära ger välbehövligt stöd. Trots allt *visar detta riktmarke: Bill börjar utöva tro till omvändelse — han har fattat det rätta beslutet!*

Den hängivenhet vi visar

För det andra, hängivenhetens riktmarke. Sista dagars heliga "tror allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.

"Vi tror på Israels bokstavliga insamling och de tio stammarnas återkomst, att Sion (Nya Jerusalem) kommer att grundläggas på det amerikanska fastlandet" (Trosart 9–10) ... och att män och kvinnor ... "kallas av Gud genom profetia" och gudomlig myndighet att åstadkomma detta. (Trosart 5)

Sann hängivenhet hör samman med gudomliga ideal som påbörjades före världens grundläggning. Rättfärdiga förfäder engagerade sig i dem och gav sina liv för att befrämja vår himmelske Faders verk. Vi har anförtrots att föra verket vidare, att bygga på deras helgade arbete.

Nu en berättelse som en del av er känner till:

År 1856 gick Robert och Ann Parker med sina fyra barn ombord på en båt från England för att förena sig med de heliga i Utah. En profet hade talat och de hade fått uppmaningen att samlas i Stora saltsjön och hjälpa till att bygga upp Sion. Som medlemmar

av McArthurs handkärrekompani fick var och en i familjen dela arbetsbördan. Far och mor drog den tunga kärran, Maxie (12 år) sköt på och Martha (10 år) tog hand om lille Arthur (6 år). Lilla Ada (1 år) tultade omkring, blev buren och åkte i vagnen.

Någonstans i Nebraska satte sig lille Arthur ner för att vila och somnade. En plötslig storm uppstod. Gruppen skyndade vidare och slog läger. Då upptäcktes det att Arthur inte var tillsammans med de andra barnen.

Dagar av sökande var förgäves. Gruppen var tvungen att färdas vidare. Det var då som Robert och Ann Parker behövde agera i överensstämmelse med sin tro. Archer Walters skrev i sin dagbok den 2 juli 1856: "Broder Parkers lille pojke ... var försvunnen och hans far återvände för att leta efter honom."

När Robert skulle gå knöt Ann fast en röd sjal omkring hans axlar och sade: "Om han är död när du finner honom, svep då sjalen om honom och begrav honom i den. Om du finner honom levande kan du använda den som en flagga för att signalera till oss." Hon och de andra barnen tog upp kärran och kämpade vidare med kompaniet.

Robert gick skogsstigen samma väg tillbaka och ropade, sökte och bad för deras hjälplöse lille son. Slutligen nådde han fram till en post- och handelsstation där han fick veta att deras barn hade tagits om hand av en skogsarbetare och hans hustru. Lille Arthur hade blivit sjuk av umbärandena och av rädsla, men Gud hade hört hans föräldrars böner.

Varje natt höll Ann och hennes barn utkik. Den tredje kvällen, då den nedgående solens strålar fångade glimten av en klarröd schal, sjönk denna modiga mor ned i en ömklig hög i sanden. Helt utmattad sov Ann för första gången på sex långa dagar och nätter.¹³ Gud var verkligen god och barmhärtig. Deras gärningar hade belönat deras hängivenhet och helgat deras tro, och med hjärtat fyllt av glädje sjöng de heliga "Allt är väl".¹⁴

Baby Ada, min farmor, växte upp till en mogen kvinna och gifte sig med min farfar, Brigham Young McMullin. Och här är sensmoralen. Hon lät aldrig sina barn glömma bort att hon och hennes familj färdades över slätterna med Daniel D McArthurs handkärrekompani. Berättelsen om den röda sjalen blev vår berättelse — deras arv av tro blev också vårt arv. Och sålunda kan vi alla "framåt gå"¹⁵ och stora problem dunstar bort som dagg inför morgonsolen.

Om dessa tidiga heliga visar riktmärket: *Deras gärningar var ett kännetecken på tro och deras hängivenhet var en norm för deras efterkommande att leva efter.*

Den lydnad vi utövar

För det tredje, lydnadens riktmärke. Sista dagars heliga "tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom *lydnad till evangeliets lagar och förordningar*". (Trosart 3; kursivering tillagd)

Här föreställer vi oss ett ungt par som representerar dem som lever i denna sekulariserade värld. David och Michelle kände till denna trosartikel långt innan de kände varandra. Trots det utsätts de för orosmoln som många av denna utsändnings deltagare ställs inför. David och Michelle närmar sig nämligen trettioårsåldern. De har känt varandra en tid, de "umgås" och de är kära. Men de är obeslutsamma när det gäller äktenskap och familj. Bör de skjuta upp giftermålet tills de är färdiga med sin utbildning, tills de får mer pengar, tills några av deras personliga ambitioner är förverkligade?

De ställer sig också frågande till den eskalerande trenden med skilsmässor, krig och oroligheter runt om i världen, och överbefolkning. Kommer deras äktenskap att överleva? Ska de föda barn till en sådan värld?

O, David och Michelle, utöva er tro! Kom ihåg: "Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud."¹⁶ "Vad Gud har fogat samman skall människan inte skilja åt." (Matt 19:6; se också L&F 132:19–20.) "Barn är en Herrens gåva." (Ps 127:3) "Jorden är full och det finnes nog, ja, i överflöd." (L&F 104:17)

Agera enligt er övertygelse om vad som är sant och era rättfärdiga gärningar kommer att fullkomliggöra er tro. Ert liv blir rikt och underbart. Följ era föräldrars goda exempel. De hade inte råd att gifta sig, men de gjorde det. De oroade sig också över krig och tumult men de utövade sin tro och fick er! Äktenskapets och familjelivets krav hindrade inte deras utbildning, de berikade den. Vad deras personliga ambitioner beträffar är de fullständigt och lyckligt förenade i omsorg om varandra, om er, era syskon och barnbarnen.

Livet var inte lätt för era föräldrar. De behövde snåla och spara, hålla till godo med vad de hade. Också de ställdes inför frågor och omständigheter som de inte kunde lösa, men de visste att den väg som föreskrevs av den allsmäktige Guden påbjöd att de skulle gå framåt. Och ni är så mycket "rikare" på grund av det.

Av de berättelser som de har berättat om och om igen för er, så vet ni att allting för dem har varit uppförbacke, åt "båda hållen". Men deras gärningar har helgat deras tro.

Förvisso är de äldre. Deras steg är inte lika spänstiga, deras beteende inte lika livligt, deras utseende inte någonting som reklammän vanligtvis saluför. Men deras kärlek till Gud och till varandra återspeglar djup vördnad och beundran. Livets ärr har gett dem visdom, tålmod och tacksamhet. På små men betydelsefulla sätt har de blivit "övertygade om det som de hoppas på, fått visshet om det som de inte ser" (se Heb 11:1)— sådant som de inte kunde se tidigare i livet. Men de lydde. De utövade tro, beseglades i tempel, välsignades med barn och har nu kunskap om den sanna källan till lycka. *Riktmärket visar: Lydnad framkallar himmelens välsignelser — det gjorde den för dina föräldrar och den kommer att göra detsamma för dig.*

Det tjänande vi utför

För det fjärde, tjänandets riktmärke. Sista dagars heliga "tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden ...

Vi tror ... att Kristus personligen kommer att regera på jorden samt att jorden kommer att förnyas och erhålla sin paradisiska härlighet." (Trosart 1, 10)

Vi vet mer om gudomen än allt vad människotankar någonsin kunnat frambringa — och det vi vet är sant. Dessutom känner vi till gudomens avsikter angående denna jord och alla dess skapelser. På grund av vad vi vet, och eftersom Herren har lagt den heliga plikten på våra skuldror att hjälpa till med att åvägbringa det, får vi inte ta vårt medlemskap i kyrkan lättvindigt.

En del frestas att vara mindre hängivna på grund av rädsla att verka alltför religiösa. De betraktar "kyrkan som en institution, och inte som ett rike".¹⁷ "O, ungdom av ädel härkomst",¹⁸ gör arbetet i Guds kyrka och rike till det centrala i ert liv. När ni kallas att tjäna, säg "ja" och gör ert allra bästa. Lyssna till denna uppmaning från Herren: "Därför, sök inte efter det som hör världen till, utan sök först efter att bygga upp Guds rike, och att upprätta hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." (JST Matthew 6:38)

Om exakt fyra dagar, den 9 november, har det gått 150 år sedan Willies hårt drabbade handkärrekompani mödosamt tog sig in i Saltsjödalen. De hade kämpat sig igenom mycket lidande och död. Stormarna och

deras försvagade tillstånd hade krävt många liv — räddningspatrullen hade räddat många fler.

Levi Savage tillhörde dem som anlände den dagen. Historien redogör för hans trofasta och ihärdiga arbete med att rädda de heliga och föra dem i trygghet till dalen. Men hans ädla tjänande inleddes inte på de snötäckta slätterna i Wyoming. Detta var bara ännu ett kapitel, kanske det förnämsta, i ett liv som helgats av tjänande.

Levi döptes i juni 1846 vid 26 års ålder. Han gav akt på profetens kallelse att flytta västerut och noterade att "vi förberedde oss så gott vi kunde för en lång resa till ett för oss helt främmande, okänt land ... Vi tog farväl av de gamla bopållarna ... och drog västerut, ovetande om vår destination, bara att vi förväntade oss att det skulle vara beläget någonstans i de västra ödemarkerna bland Klippiga bergen."¹⁹

Den 16 juli 1846 värvade han sig till mormonbataljonen tillsammans med andra tappra män, återigen som gensvar på profetens vädjan, och marscherade omkring 320 mil från Council Bluffs i Iowa till San Diego i Kalifornien och därefter vidare till Los Angeles. Där avlöstes de från sin statliga tjänst. Trots att de inte visste någonting om var deras familjer befann sig, inledde de färdan mot Stora saltsjödalen. Den led som Levi Savage färdades var ytterligare 210 mil lång och gick genom oländig och fientlig terräng, men han kom slutligen fram till Saltsjödalen.

Här utförde Levi ett pionjärarbete, bekämpade gräs- och hoppor, gifte sig, fick en son och begravde sin hustru några månader efter barnets födelse. Tio månader efter sin hustrus död, under oktoberkonferensen 1852, kallades han och flera andra trofasta bröder av profeten till att öppna en mission i Siam (dagens Thailand).

Denna gång färdades de med förspända fordon tillbaka till Kaliforniens kust och Stilla havet. I läglig tid seglade de från San Francisco till Calcutta på väg till sin mission i Siam. Levis dagboksanteckning från den 29 januari 1853 ger oss en glimt av vad som rörde sig i dessa tidiga missionärens hjärtan. Han skrev:

"Vårt ståtliga skepp, framdrivet av en mild bris, styrde sin kos över de stormiga djupen mot vår destination, och lämnade bakom oss vårt mycket älskade fosterland ... Var och en sökte sig en egen plats för meditation och funderade där över hemmets bekvämlighet, sin älskade hustrus tillgivenhet, barn och vänner ... Men nu var han kallad att slå sina pålar i avlägsna delar av jorden, och av vilken anledning? För att

lägga guld och silver på hög, eller för att tillförsäkra sig denna världens ära och hedersbetygelser? *Nej, verkligen inte! Utan i lydnad mot Herrens befallningar att föra ut sanningens budskap och ... frälsning till de oupplysta och vidskepliga nationerna.* Strax därefter drog sig var och en tillbaka till sin hängkoj för rast och vila. Men oavsett om han sov eller var vaken fortsatte hans tankar att kretsa kring det förflutnas realiteter och framtida perspektiv.²⁰

Efter sin mission seglade Levi hem via Boston i Massachusetts och tog sig till sin födelseort i Greenfield i Ohio. Om sin ankomst dit skrev han: "Jag har rest runt hela jorden."²¹ Han förenade sig med Willies handkärrekompani i Iowa City i Iowa, vilket var början på en krönika av evig betydelse för honom, hans familj och hela kyrkan. Hans arbete i detta epos krönte ett liv av uppoffringar och tjänande. Om dessa pionjärer visar riktmärket följande: *Deras tro och gärningar var en ledstjärna i en otroende värld, deras tjänande ett mönster för var och en av oss att följa.*

Vi rörs av orden från prästen Frederick W Faber:

*Fädernas tro, du lever än,
svärdet och elden ej dig når.
Du ger oss glädje, hopp och frid,
i dig vårt liv sin mening får.*

*Fädernas tro, vi sträva vill
till varje land dig föra ut;
genom Guds sanning, ren och klar,
människan skall bli fri till slut.*

*Fädernas tro, vi älska vill
alla vi möter här på jord.
Vi skall predika kärleksfullt
både i handling och i ord.*

*Fädernas goda, starka tro,
alltid du skall i hjärtat bo.²²*

Jag vittnar för er, kära bröder och systrar — Gud är i sin himmel. Hans namn är Elohim och han känner alla sina barn, oavsett var de kommer ifrån eller var de bor. Jesus, Israels Helige, är hans älskade Son, hela mänsklighetens Återlösare. Joseph Smith, en ung gosse, kallades av Guds och hans helige Sons röst till profet, och genom denna kallelse återställdes Guds sanna kyrka och rike på jorden. Vad välsignade vi är att veta dessa saker, och ni, mina kära bröder och systrar, ni befinner er mitt i historiska händelser. Ni kommer från riken av härlighet. Det är er enastående möjlighet att vara fasta i tron, att gå framåt i goda gärningar. Gör vad profeterna säger. Tidigare generationer

förväntar sig det, nuvarande generationer blir frälsta av det, framtida generationer är beroende av det, och den Helige Anden vägleder varje steg ni tar på er väg.

I Jesu Kristi namn, amen.

SLUTNOTER

1. "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10.
2. *Liahona*, nov 2006, s 82; kursivering tillagd.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, andra upplagan (2001), "secular", s 1731.
4. Alexander Pope, "Essay on Man"; Epistel II, rad 217.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, redigerad av Dennis L Largey, (2003), s 582.
6. "How to Think about Secularism", *First Things*, jun–jul 1996, s 27, 30; www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K Packer, General Authority training meeting, okt 2006; se William Shakespeare, *The Tempest*, redigerad av W J Craig, Oxford Shakespeare (1924), akt 2 scen 1, rad 261.
8. *Nordstjärnan*, jul 1991, s 56.
9. *Liahona*, nov 2006, s 85.
10. *Lectures on Faith*, sammanst av Joseph Smith, (1985), s 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, "benchmark", s 193.
12. *Liahona*, nov 2006, s 60.
13. Se Boyd K Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K Packer* (1997), s 4–6.
14. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.
15. "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.
16. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, jun 2006, s 72.
17. Neal A Maxwell, *Nordstjärnan*, jan 1993, s 63.
18. "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.
19. *Levi Savage Jr. Journal*, sammanställd av Lynn M Hilton (1966), s XII.
20. *Levi Savage Jr. Journal*, s 5; kursivering tillagd.
21. *Levi Savage Jr. Journal*, s 59.
22. "Fädernas tro", *Psalmer*, nr 47.